

บรรณาธิการแถลง

พัฒนาบริหารหรือการบริหารการพัฒนา ก็คือการบริหารให้บรรลุเป้าหมายของการพัฒนาประเทศ หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือการบริหารเพื่อการเปลี่ยนแปลง บทความในฉบับนี้ แม้ผู้เขียนจะไม่ได้เขียนเพื่ออธิบายการบริหารการพัฒนาโดยตรง แต่ข้อเขียนเหล่านี้มีผลต่อการบริหารการพัฒนาไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง บทความแรกเป็นเรื่องเกี่ยวกับบทบาทของภาครัฐบาลในประเทศไทย เขียนโดย สมนึก แดงเจริญ ซึ่งชี้ให้เห็นว่า การที่ภาคเอกชนในประเทศไทยสามารถจะดำเนิน ธุรกิจประเภทต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ จำเป็นจะต้องอาศัยการส่งเสริม การสนับสนุน และการให้ความช่วยเหลือในรูปของบริการต่าง ๆ จากรัฐบาล และนอกจากนี้เพื่อให้การดำเนินงานของภาคเอกชนสามารถสอดคล้องกับเป้าหมายทางด้านการพัฒนาประเทศโดยส่วนรวม ภาครัฐบาลจำเป็นจะต้องเพิ่มบทบาททางด้านกำกับการจำกัดและควบคุมธุรกิจของภาคเอกชน บทความนี้สะท้อนให้เห็นว่าความอ่อนแอของรัฐบาลซึ่งเกิดจากการมีทรัพยากรที่สามารถนำมาใช้ได้ไม่น้อย และขีดความสามารถทางด้านการบริหารและปฏิบัติงานที่จำกัดเป็นผลให้ภาครัฐบาลไม่สามารถดำเนินบทบาททางด้านกำกับการจำกัดและควบคุมธุรกิจของภาคเอกชนอย่างมีประสิทธิภาพได้ ธุรกิจของภาคเอกชนที่สำคัญ ๆ ซึ่งเป็นพื้นฐานของการพัฒนาประเทศ จึงประสบภาวะล้มเหลวหรือไม่สามารถจะเจริญเติบโตตามสถานะที่ควรจะเป็น ขณะเดียวกันธุรกิจของภาคเอกชนบางด้านซึ่งไม่สอดคล้องกับเป้าหมายของการพัฒนาประเทศกลับขยายตัวเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว ในบทความที่สอง สุพรรณิ ไชยอำพร ได้เขียนบทความ “แนวความคิดทางทฤษฎี และการวัดความพยายามพึ่งตนเองระดับบุคคล” โดยชี้ให้เห็นว่า การสร้างเครื่องมือวัดความพยายามพึ่งตนเอง โดยเฉพาะระดับบุคคลเป็นเรื่องจำเป็นและสำคัญ คือ การ

ชี้ให้เห็นผลของการพัฒนา โดยเหตุนี้ผู้เขียนจึงได้พยายามพัฒนาเครื่องมือวัดความพยายามพึ่งตนเองในรูปของมโนทัศน์ กรอบคลุมทุกองค์ประกอบหลัก ด้านหลักโดยการอาศัยข้อมูลปฐมภูมิ กล่าวอีกนัยหนึ่งบทความนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะกำหนดกรอบในการวัดความพยายามพึ่งตนเองระดับบุคคล การประเมินความเป็นไปได้โดยพิจารณาในเรื่องของความแม่นยำ ความน่าเชื่อถือของเครื่องมือวัด และการหาความสัมพันธ์ระหว่างความพยายามพึ่งตนเองกับระดับการศึกษา ประสิทธิภาพจากการฝึกอบรม และภาวะผู้นำ เป็นต้น สำหรับบทความที่สาม “แนวความคิดในการเลือกประชากรที่ดีที่สุดในประชากรจาก ๕ ประชากร” ซึ่งเขียนโดย **จิรวัดย์ มิตรทองแท้** เป็นวิธีการใหม่ที่จะช่วยให้การตัดสินใจเลือกประชากรที่ดีที่สุดทำได้สะดวกขึ้นโดยไม่ต้องผ่านขั้นตอนต่างๆ เหมือนกับวิธีการทดสอบสมมติฐานที่ใช้ยูเคิม บทความที่สี่เป็นบทความภาษาอังกฤษ เขียนโดย **สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์** และ **พงษ์ศักดิ์ มานะศิริสุข** ซึ่งเป็นบทความเกี่ยวกับการคาดหมายจำนวนนักเรียนชั้นประถมศึกษาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1986 จนถึงปี ค.ศ. 2000 นอกจากนี้ผู้เขียนทั้งสองยังได้เสนอตัวแบบสำหรับการคาดหมายจำนวนนักเรียนในระดับประถมศึกษาและระดับอื่นๆ โดยการใช้ข้อมูลในประเทศไทยและประเทศด้อยการพัฒนาอื่นๆ และเรื่องบ่งชี้ที่มีประสิทธิภาพในการวัดผลงานของระบบการศึกษาในระดับต่างๆ

ในส่วนที่เกี่ยวกับแวดวงทางวิชาการ มีบทความที่น่าสนใจอยู่สองบทความ ซึ่งเขียนเป็นภาษาอังกฤษ บทความแรกเป็นเรื่องของการบริหารการพัฒนาในประเทศไทย เขียนโดย **สุจิตรา บุญยรัตนพันธ์ุ** และบทความที่สอง โลกของการบริหารธุรกิจกับการพัฒนาของแนวความคิดทางการจัดการ ซึ่งเขียนโดย **เฉลิมรัฐ ขัมพานนท์** ทั้งสองบทความเป็นเรื่องเกี่ยวกับวิวัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงของลักษณะวิชา สถานภาพของลักษณะวิชา และองค์ความรู้เป็นอาทิ

สำหรับบทบรรณาธิการ ทางวารสารได้รับเกียรติจากผู้ว่าราชการจังหวัดชัยนาทที่ได้กรุณาส่งบทความ “การสร้างแหล่งท่องเที่ยวโดยพลังท้องถิ่น : กรณีของจังหวัดชัยนาท” ซึ่งเป็นบทความที่สอดคล้องกับปีท่องเที่ยวของประเทศไทย **ไพรัตน์ เฑระรินทร์**

ได้ชี้ให้เห็นความสำเร็จของจังหวัดชัยนาทในการสร้างแหล่งท่องเที่ยวโดยพลังท้องถิ่นว่า เกิดจากความร่วมมือร่วมใจของภาครัฐบาลและภาคเอกชน แนวคิดที่อาศัยความสามารถของท้องถิ่นเป็นหลัก การสรรหาสิ่งแปลกใหม่ที่ไม่มีในจังหวัดอื่น ความร่วมมือของชาวบ้าน ผู้นำหมู่บ้านและพลังมวลชนในชนบท ความร่วมมือของส่วนราชการต่าง ๆ ความร่วมมือของชมรม สมาคมและนักธุรกิจทุกอาชีพ ความร่วมมือของนักการเมือง การติดตามเอาใจใส่ของนักบริหารและหัวหน้างานที่ได้รับมอบหมายในการร่วมงาน สวชนกและมหกรรมหุ่นฟางนก การช่วยกันทำงานให้สำเร็จตามเป้าหมายของข้าราชการทุกระดับ การติดตามประเมินผลและร่วมกันวางแผนอย่างไม่หยุดยั้ง การใช้รูปแบบคณะกรรมการ และการประชาสัมพันธ์ที่ทำกันหลายรูปแบบและต่อเนื่อง

อุทัย เลาทวิเชียร